

ledes der i den Henseende skal forholdes —, og det er ligesaa sikkert, at den Regel, man følger i det praktiske Liv, er væsentlig den, der her staar i § 7; men jeg tror, at det vilde være ganske hensigtsmæssigt, at det blev udtalt, at det fik Løvhjælp ved denne Leilighed, at Forholdet i Mangel af Aftale, eller naar ikke ganske særegne Omstændigheder vare tilfælde, ordnedes paa den Maade, som her er bragt i Forslag. — Svad § 8. angaar, da har det ærede Udvalg ment, at det skulde være bedst at sætte det andet Stykke førend det første i Regjeringens Udkast. Det er en Omflytning, som jeg ganske skal henstille. Det forekommer mig imidlertid ikke at være af stor Interesse, enten man sætter det ene eller det andet Stykke først. — Jeg har saaledes, hvad disse Paragrafer angaar, udtalt de Lov, jeg har, og de Betænktheder, jeg har næret ved, om man virkelig vilde gjøre den hele Fremstilling klarere ved at følge det ærede Udvalg; men jeg gjentager, jeg gaar ud fra, at hvilket Resultat Afstemningen end maatte føre til, vil der mellem denne Sags 2den og 3die Behandling blive Leilighed til en nærmere Forhandling mellem Justitsministeren og det ærede Udvalg, hvad dette Afsnit af Loven angaar.

Svad derefter de andre Paragrafer angaar, da skal jeg begynde med at udtale, at jeg for mit Vedkommende ikke finder Anledning til at reise nogen Modstand mod den Rant, der ligger til Grund for det ærede Udvalgs Indstillinger under Nr. 7 og 8 i Betænkningen. Jeg anser det ganske vist for at være noget uvolksomt, om det er rigtigt og naturligt at indskrænke Afdgangen til at faae de paagjældende Familienmedlemmer tilpligtede til at udrede Bidrag udover den Forsørgelse, der er Tale om i de foregaaende Paragrafer, til de Tilfælde, hvor Fattigvæsenet har maattet træde imellem. Det forekommer mig at være noget uvolksomt, om det er rigtigt at affjære et Familienmedlem Afgang til selv at gjøre den i Familieforholdet begrundede naturlige Ret gjældende imod den naturlig Forpligtede, at man vil nøde ham til, for at faae den naturlige Forsørger kjendt pligtig til at yde et Understøttelsesbidrag, at gaa Veien gjennem Fattigvæsenet. Smidlertid, ifølge det konservative Standpunkt, som jeg har erklæret, at jeg anser det rigtigt at staa paa, skal jeg paa dette Punkt, som sagt, ikke for mit Vedkommende reise nogen Modstand mod det ærede Udvalgs Forslag, fordi jeg erkjender, at, naar man bortser fra den særegne Understøttelsespligt, der omhandles i Forordningen af 19de November 1828, saa gaar Lovforslaget paa dette Omraade ud paa at indføre noget Nyt. Jeg skal heller ikke indvende Noget imod, at man ikke har villet udstrække de særegne Regler, navnlig om Afsoning af Understøttelsesbidrag, til det Forsørgelsesbidrag, hvorefter der er

Tale i § 11; men derimod har jeg nogle enkelte Bemærkninger at gjøre til nogle andre Punkter i disse Paragrafer. — Svad nu saaledes angaar den nye Paragraf, der handler om Inddrivelse af Underholdningsbidrag til uegte Børn, til forladte, fraklædte og fraseparerede Høftesæller, da er det ganske vist, at en væsentlig Grund for mig til at holde paa, at Afsoningsbestemmelserne forandres, saaledes som foreslaaet i Lovforslagets § 12, var den, at man uvidende Kredsen af de Tilfælde, i hvilke overhovedet Afsoning skulde finde Sted. Jeg erkjender altsaa, at, naar man indskrænker Afsoningsstilfældene til de Tilfælde, som omhandles i det ærede Udvalgs nye § 10, eller med andre Ord til de samme Tilfælde, i hvilke der nu kan være Spørgsmaal om Afsoning, saa er der mindre Grund til at gaa bort fra de nu gjældende Afsoningsregler. Ikke desto mindre er det dog forekommet mig, at der var Anledning til ikke at opstille saa strenge Afsoningsregler, som det ærede Udvalg har bragt i Forslag i sin nye § 10. I og for sig vilde jeg anse det ønskeligt, om man paa dette Punkt vilde slutte sig til det Forslag, der er stillet af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ukting), og som forsaavidt er i Overensstemmelse med Regjeringens Forslags § 12, idet jeg ogsaa maa gjøre den Betragtning gjældende, at man ikke kan se bort fra den Forandring i Lovgivningens Opfattelse af Forholdet mellem Bøder og i det Hele taget Pengebøder og Fængsel, som er foregaaet fra 1836 til 1866, og at det er noget abnormt, naar man i Mæret 1873 vil give nye Bestemmelser om Afsoning af Pengebøder, da at stille sig paa samme Standpunkt som det, hvorpaa man stod 1836, og ikke se hen til det Standpunkt, man har troet at burde indtage i 1866. Men, forsaavidt man ikke i den Henseende skulde ville slutte sig til det ærede 6te kongevalgte Medlems Forslag, saa vil jeg dog ønske, at man i alt Fald vilde slutte sig til de Forslag, jeg har tilladt mig at stille under Nr. 1 a principalt og under Nr. 1 b subsidært. De ville ses at gaa ud paa forsaavidt at slutte mig til Udvalget, at jeg gaar ind paa, at Afsoningsmaaden skal være Tvangsarbejde i Stedet for simpelt Fængsel; men jeg tror, at det Tidrum, som det er opstillet, nemlig den ferdobbelte Tid af den, der er sat i Forordningen af 1836, vil føre til for haarde Resultater. For at tage Ringen praktisk, vil jeg sige, at det ærede Udvalgs Forslag gaar ud paa, at Underholdningsbidrag af 10 Rd. skal affones med 1 Maanedes Tvangsarbejde, at Underholdningsbidrag indtil 25 Rd. skal affones med 2 Maanedes Tvangsarbejde, at Underholdningsbidrag indtil 50 Rd. skal affones med 3 Maanedes Tvangsarbejde, og at Underholdningsbidrag indtil 100 Rd. skal affones med 4 Maanedes Tvangsarbejde. Jeg tror, som sagt, at dette er for haarde Resultater,